

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 254/2026-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej KRAL PARTNERS s.r.o., Kukučínova 7, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 14Co/19/2025-358 z 22. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v spore vedenom na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“), ktorého predmetom bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a na základe výsledku sporu sa stala výlučnou vlastníčkou sporných nehnuteľností bez toho, aby žalobcovia žiadali za vysporiadanie podielu k nehnuteľnostiam finančnú náhradu. Žalobcovia nadobudli pozemok, ktorý v podstatnej časti predstavoval prístupovú cestu k ich vlastnej nehnuteľnosti. Okresný súd uznesením č. k. 17C/171/2012-302 z 12. decembra 2024 (v spojení s opravným uznesením) rozhodol o trovách konania tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobcom 1 až 3 vo výške 100 %. V dôvodoch rozhodnutia ozrejmil, že nevzhliadol taký dôvod hodný osobitného zreteľa, na základe ktorého by úspešným žalobcom nemal byť voči sťažovateľke priznaný nárok na náhradu trov konania.

S prihliadnutím na priebeh sporu, procesný postoj sťažovateľky v ňom a výsledok sporu považoval za spravodlivé, aby trovy konania znášala sťažovateľka.

3. Proti rozhodnutiu okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie. Uviedla, že je poberateľkou dôchodku, osobou ťažkou zdravotne postihnutou, odkázanou na celodennú nepretržitú opateru a tieto pomery si vyžadujú uplatnenie moderačného sudcovského práva tak, aby bola zbavená povinnosti platiť náhradu trov konania druhej sporovej strane.

4. Napadnutým uznesením krajský súd rozhodnutie okresného súdu (v spojení s opravným uznesením) o nároku na náhradu trov konania zmenil tak, že žalobcom 1 až 3 priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 50 % (I. výrok). Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok náhradu trov odvolacieho konania (II. výrok). Prihliadol na charakter konania, konkrétnu procesnú situáciu, za ktorej bol spor ukončený (kontumačné rozhodnutie), ďalej na preukázanie nepriaznivých osobných a príjmových pomerov sťažovateľky, jej zdravotné postihnutie, ktoré na strane žalobcov nebolo zistené, a dospel k záveru o potrebe moderácie, inak oprávneného nároku žalobcov, na náhradu trov konania za použitia § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a tento nárok im priznal krátený o polovicu.

5. V súvislosti s posúdením existencie podmienok na použitie § 257 CSP uviedol, že dôvodom, pre ktorí žalobcovia uspeli vo veci samej a rozhodlo sa rovnakým spôsobom, ako navrhovali, bolo kontumačné rozhodnutie súdu prvej inštancie, pri ktorom nedošlo k vyhodnoteniu a posúdeniu najvhodnejšieho spôsobu vyporiadania podielového spoluvlastníctva pre sporové strany z pozície súdu. V takýchto sporoch nemožno jednoznačne hovoriť o výhradne úspešných a výhradne neúspešných sporových stranách, keďže predmetom tohto typu sporu je vyporiadanie spoločných majetkových vzťahov všetkých sporových strán (všetkých podielových spoluvlastníkov), a vyporiadaním podielového spoluvlastníctva získavajú majetkové práva spravidla obidve sporové strany, čo bol aj tento prípad. V istom zmysle sú teda napokon obidve sporové strany v konečnom výsledku úspešné. Je však potrebné riešiť každý prípad individuálne s prihliadnutím na celý priebeh konania a postup jednotlivých účastníkov, ako aj na to, do akej miery sú jednotlivé sporové strany dotknuté na svojich záujmoch vydaným rozsudkom.

6. V súvislosti s prípravou tohto rozhodnutia ústavný súd v rámci inštitútu súčinnosti podľa § 60 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) od okresného súdu zistil, že neeviduje podanie dovolania proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

II

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v stručnosti tvrdí iba to, že krajský súd mal v celom rozsahu dôvod na aplikáciu § 257 CSP, pretože majetková sféra žalobcov by nebola nepriznaním náhrady trov konania dotknutá v rovnakom rozsahu, v akom sa priznanie nároku voči sťažovateľke dotýka jej majetkovej sféry. Na strane žalobcov neboli zistené porovnateľné osobné a majetkové pomery ako v jej prípade. Zopakovala, že je dôchodkyňou, nevlastní žiaden majetok, nemá žiadne nehnuteľnosti ani auto a nemá peniaze na účtoch v banke. Rozhodnutie krajského súdu napáda aj z dôvodu prietahov, keď odvolanie proti trovám konania podala ešte v roku 2018.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým došlo ku korekcii výroku o nároku na náhradu trov konania. Sťažovateľka so svojím odvolaním v podstate uspela, je však presvedčená o tom, že na jej strane existujú také dôvody, ktoré mali viesť k rozhodnutiu o nepriznaní nároku na náhradu trov konania žiadnej zo sporových strán.

9. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v zmysle ktorého má sťažovateľ právo domáhať sa ochrany práv a slobôd pred ústavným súdom iba v prípade, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

10. Vzhľadom na to, že predmetom preskúmania má byť uznesenie krajského súdu o nároku na náhradu trov konania, ústavný súd sa zaoberal tým, či sa sťažovateľka nemohla domáhať preskúmania napadnutého rozhodnutia v rámci sústavy všeobecného súdnictva a či nemala k dispozícii opravný prostriedok, ktorým ešte mohla zvrátiť ňou kritizovaný verdikt krajského súdu.

11. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu [napr. I. ÚS 275/2018 (ZNaU 74/2018), I. ÚS 387/2019, I. ÚS 196/2021, I. ÚS 255/2021, III. ÚS 529/2021, III. ÚS 281/2021, IV. ÚS 34/2021 (ZNaU 71/2021), IV. ÚS 268/2022, I. ÚS 2/2023, I. ÚS 532/2023] vyplýva, že ide o rozhodnutie konečné, a teda také, ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí. Z tohto dôvodu možno považovať takéto rozhodnutie za preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

12. Cez optiku uvedeného ústavnoprávneho prístupu bolo tak v okolnostiach prejednávanej veci adekvátne postupovať aj v tomto prípade, pretože ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie krajského súdu je rozhodnutím, ktorým krajský súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania (nie o výške trov konania, pozn.). Ide teda o rozhodnutie, ktorým sa pred krajským súdom ako súdom odvolacím konanie o tomto nároku s konečnou platnosťou skončilo a bolo ho možné z dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP podrobiť prieskumu dovolacieho súdu.

13. Sťažovateľka tak mala k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok, ktorým sa mohla domáhať ochrany svojich práv pred dovolacím súdom, v ktorého právomoci bol aj prípadný záver o danosti vady zmätočnosti podľa § 420 CSP, osobitne podľa § 420 písm. f) CSP, ak sťažovateľka tvrdí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čo však podľa zistenia ústavného súdu (bod 6 tohto uznesenia, pozn.) neurobila a dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ani len nespomenula.

14. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

15. Na záver ústavný súd nemôže nepoukázať ani na nedostatočné odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľky. Iba nesúhlas so záverom okresného súdu sám osebe nemôže spĺňať podmienku vyplývajúcu z 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. V tejto súvislosti dáva do pozornosti, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti je kritériom klasifikačným, nie kvalitatívnym. Sťažovateľ musí v ústavnej sťažnosti uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa neho dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženej veci. Ústavnú sťažnosť treba odôvodniť v rovine ústavnoprávnej, nie v rovine obyčajného (jednoduchého, podústavného) práva (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014, III. ÚS 349/2015). Sťažovateľ musí v ústavnej sťažnosti označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy (resp. kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách), ale musí ich konkretizovať aj skutkovo t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, III. ÚS 353/2017, III. ÚS 100/2018). Nedostatok ústavnoprávne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti sťažovateľky by tak v danej veci mohol zakladať aj jej odmietnutie pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu